

Arrest

nr. 116 571 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 7 maart 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 8 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, afkomstig uit Shalatak, Qarghayee, Laghman (Afghanistan). U bent minderjarig, bezit de Afghaanse nationaliteit en zou tot uw vertrek uit Afghanistan in 2009 in voornoemd dorp gewoond hebben. Op 10 juli 2009 vroeg u een eerste maal asiel aan in België daar u, net als uw familieleden, problemen zou gekregen hebben met een zekere Z.. Op 1 juli 2010 werd u een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal, waarna u op 19 november 2010 een beslissing werd betekend, waarin u zowel het vluchtelingenstatuut als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd daar uw recente herkomst uit Afghanistan/reële verblijfssituatie voor uw vertrek ongeloofwaardig werd bevonden. Op 6 december 2010 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die u op 12 april 2011 eveneens een weigeringsbeslissing betekende. Nadien bleef u in België, om uiteindelijk op 7 maart 2013, op basis van nieuwe elementen, een tweede maal asiel aan te vragen. U bent immers van oordeel dat u alsnog recht hebt op de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van uw identiteit en nationaliteit legde u, net als bij uw eerste asielaanvraag, een kopie van de tazkara van uw vader neer, en een kopie van een attest van de dorpsoudsten. Als nieuwe elementen bracht u dan weer een kopie van een fax van uw tazkara aan, alsook een kopie van een fax van een eigendomsakte. Daarnaast legde u ook de enveloppe neer waarin u destijds al deze documenten zou ontvangen hebben, alsook een brief/advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), d.d. 28 februari 2013, waarin omstandig gemotiveerd wordt om welke reden(en) u alsnog de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend worden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geenszins nieuwe elementen aanbracht waaruit zou blijken dat er op heden in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon zou bestaan. U kwam immers niet expliciet terug op de problemen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanbracht (Gehoorverslag CGVS, 10 april 2013, pp. 11-12), en stelde verschillende keren dat u op basis van uw herkomst uit Qarghayee, Laghman recht hebt op de subsidiaire beschermingsstatus (Gehoorverslag CGVS, 10 april 2013, pp. 3; 10-11), hetgeen evenmin getuigt dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker inderdaad ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit weliswaar indien zij hun reële herkomst uit deze regio alsook hun recente verblijfssituatie aannemelijk maken.

Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tadjikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In dit opzicht is het dan ook van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en recente verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Om die reden is het van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context alsook de plaatsen waar hij tot voor zijn vertrek woonde zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een nood aan bescherming bestaat.

Bijgevolg mag van een asielzoeker dus redelijkerwijze verwacht mag worden, zelfs indien hij bij zijn aanvraag minderjarig blijkt te zijn, dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

Wat betreft uw bewering dat u op basis van uw herkomst uit Qargheyee, Laghman recht hebt op deze subsidiaire beschermingsstatus (Gehoorverslag CGVS, 10 april 2013, pp. 3; 10-11), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal noch nu, noch in het kader van uw eerste asielaanvraag, betwist(te) dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Het Commissariaat-generaal wreef u destijds bij uw eerste asielaanvraag enkel aan dat het niet geloofwaardig was dat u tot 2009 in Afghanistan zou verbleven hebben en was bijgevolg van oordeel dat het – gezien u geen zicht geboden had op uw reële verblijfssituatie in de voorbije jaren – onmogelijk was om zich een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Op heden dient evenwel opgemerkt te worden dat u ook tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal er niet in geslaagd bent de toenmalige vaststellingen (cfr. supra) te weerleggen en dus uw recente herkomst uit Afghanistan/reële verblijfssituatie voor uw vertrek aannemelijk te maken. Zo legde u geen bijkomende verklaringen af waaruit dit zou kunnen blijken en beriep u zich enkel op de 2 documenten die u als nieuw element aanbracht (Gehoorverslag CGVS, 10 april 2013, pp. 11-12). Deze veranderen echter niets aan dit alles daar ze geen van beide enige bewijswaarde hebben. Uw tazkara betreft vooreerst immers een kopie van een fax, waarvan de kwaliteit bovendien dermate slecht is dat u niet eens aan de hand van de pasfoto geïdentificeerd kan worden. Verder wordt de bewijswaarde van uw tazkara ook ondermijnd door het feit dat het een duplicaat zou betreffen dat, gelet op de afgiftedatum (3 Jawza 1389, i.e. 24 mei 2010), pas na uw aankomst in België zou bekomen zijn; en u volgens deze tazkara het fysieke voorkomen van een 8-jarige had in 1389 (2010). Tot slot kan ook dit alles nog toegevoegd te worden dat er sowieso aan de authenticiteit van uw tazkara, alsook van de door u neergelegde eigendomsakte – dat eveneens een kopie van een fax betreft – getwijfeld kan worden daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten, zowel in Afghanistan als er buiten, gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn. Dit alles noopt het Commissariaat-generaal er dan ook toe te besluiten dat het nog steeds niet geloofwaardig is dat u tot 2009, i.e. tot voor uw vertrek naar België, in Qarghayee, Laghman woonachtig was. Daarenboven komt daarbij ook nog dat uit uw verklaringen, alsook uit die van uw voogd en vertrouwenspersoon, blijkt dat u maar weinig moeite deed om terug met uw ouders in Afghanistan in contact te komen en dat u de mogelijkheden die u in deze via de Dienst Tracing van het Rode Kruis geboden werden zelfs tegengewerkte (Gehoorverslag CGVS, 10 april 2013, pp. 6-7), waardoor de oprechtheid van uw bewering recent afkomstig te zijn uit Qarghayee, Laghman des te meer op de helling komt te staan.

Gelet op dit alles maakt u het het Commissariaat-generaal nog steeds onmogelijk om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw regio van herkomst, uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, alsook uw werkelijke (familiale) situatie en het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde. Een asielzoeker heeft – zoals hierboven reeds aangegeven werd – de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het Commissariaat-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u noch het statuut van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat de documenten die u in het kader van uw eerste asielaanvraag neerlegde, alsook hun bewijswaarde, reeds toen besproken werden. Het door u neergelegde advies van het BCHV verandert evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen daar het Commissariaat-generaal, zoals hierboven reeds aangegeven werd, uw Afghaanse nationaliteit niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een advies van het BCHV dd. 28/02/2013, een schrijven van mevrouw A. V. D. C. en een email van K.G..

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van: “1/ de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31/12/1980; hierna genoemd de Vreemdelingenwet); 2/ artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève); 3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969); 4/ de materiële motiveringsplicht”.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening dient te houden met alle objectieve gegevens, waaronder de feitelijke elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.4. Dienaangaande oordeelde de Raad in zijn arrest van 12 april 2011 (RvV nr. 59 577) dat verzoekers recente herkomst uit Afghanistan ongeloofwaardig is: “De Raad is van mening dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal heeft immers vastgesteld dat verzoeker niet wist waar het districtscentrum van Qarghayi gelegen is, dat hij zijn dorp maar vaag kon beschrijven, dat hij maar twee buurdorpen kon noemen, dat hij niet wist via welke weg hij vanuit zijn dorp naar Mehtarlam reisde, dat hij een taskara heeft maar deze niet voorlegt, dat hij het telefoonnummer van zijn moeder niet wilde geven, dat hij geen enkele provider van mobiele telefoontoestellen kende, dat het vreemd is dat hij in Afghanistan nooit enig geld in handen heeft gehad, dat hij van geen enkel product kon zeggen wat de prijs is in Afghanistan, dat hij geen enkel benul had van de waarde van de koopwaar van zijn vader, dat hij geen zicht had op de financiële toestand van zijn familie, dat hij maar een paar Afghaanse steden kende, dat hij weinig bekende personen kon noemen, dat hij geen enkel incident in zijn regio kon beschrijven, dat hij niet duidelijk kon aangeven wanneer hij drie maanden vakantie had tijdens het schooljaar, dat het weinig geloofwaardig is dat hij op zijn school op zondag vrij zou hebben, dat het attest van de dorpsouderen weinig bewijswaarde heeft en dat hij weinig of geen details kon geven over zijn vertrek en reis naar Europa. Het feit dat verzoeker jong is, volstaat niet om zijn beperkte kennis te verklaren. Veel van deze vaststellingen gaan immers over zijn concrete, dagdagelijkse leefwereld en ook van een jong iemand mag verwacht worden dat hij zijn leefwereld op afdoende wijze kan beschrijven.”

2.5. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Als nieuwe elementen legde verzoeker voor het CGVS de volgende documenten neer: een kopie van een fax van verzoeker zijn taskara, een kopie van een fax van een eigendomsakte, een envelop waarin verzoeker destijds de documenten zou ontvangen hebben, alsook een brief/advies

van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) van 28 februari 2013. Verzoeker voegt bij zijn huidige verzoekschrift opnieuw het advies van het BCHV van 28/02/2013, alsmede een schrijven van mevrouw A. V. D. C. en een email van K.G..

2.6. Verzoeker voert aan zijn Afghaanse nationaliteit, alsook zijn afkomst afdoende te hebben bewezen. Verzoeker merkt op dat artikel 57/7 ter van de Vreemdelingenwet de bewijslast ten laste van de asielzoeker legt. Zoals door het BCHV in diens advies van 28 februari 2013 terecht gesteld (stuk 3), geldt in het vluchtelingenrecht principieel een specifieke lichtere bewijslast dan in andere rechtstakken, omdat het beschermingsaspect centraal staat. Er wordt niet vereist dat elk detail van elke verklaring op zich helemaal geloofwaardig is: als de asielzoeker 'in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd', moet hem het voordeel van de twijfel worden gegund. Voor wat betreft minderjarige asielzoekers stelt het UNHCR Handbook dat bij de beoordeling van de bewijslast rekening dient gehouden te worden met hun mentale ontwikkeling en maturiteit alsook met objectieve factoren (§214 en §217). Het BCHV heeft de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn eerste asielprocedure nagelezen en vanuit dat objectieve perspectief stelt het BCHV dat verzoekers verklaringen dan ook niet dermate ontoereikend zijn om tot zijn ongeloofwaardigheid te doen besluiten. Verzoeker heeft immers kennis omtrent onder meer volgende aspecten die relevant zijn om zijn herkomst na te gaan: benoeming van dorpen rond zijn dorp Shalatak; locatie provinciehuis Qarghayi; werking openbaar vervoer in Afghanistan; kennis geldsysteem in Afghanistan; benoeming dorpsschool; benoeming districten in provincie Laghman; benoeming Afghaanse zanger; benoeming gouverneur en politiechef. Dit is een overtuigende lijst van elementen waarvan verzoeker kennis heeft en die relevant zijn om de geloofwaardigheid van zijn afkomst te bepalen. Daarnaast dient ook rekening gehouden te worden met zijn individuele situatie, meer bepaald het feit dat hij Afghanistan op zeer jonge leeftijd heeft verlaten. Tijdens de eerste asielprocedure werd een te grote nadruk gelegd op het belang van algemene geografische kennis en andere vermeende te verwachten feitenkennis, welke echter niet verwacht kunnen worden in hoofd van een dertienjarige.

2.6.1. Het middel is in hoofdzaak gericht tegen de vaststellingen inzake verzoekers recente herkomst uit Afghanistan in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd echter door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen waarbij uitdrukkelijk werd bepaald dat de Raad van mening is *“dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakt”* en dat *“Het feit dat verzoeker jong is, volstaat niet om zijn beperkte kennis te verklaren. Veel van deze vaststellingen gaan immers over zijn concrete, dagdagelijkse leefwereld en ook van een jong iemand mag verwacht worden dat hij zijn leefwereld op afdoende wijze kan beschrijven”*, zodat het vaststaat dat de beoordeling van de eerste asielaanvraag definitief in de rechtsorde is en de kritiek van verzoeker ertegen derhalve laattijdig is. Het kan niet de bedoeling zijn om via een tweede asielaanvraag kritiek uit te oefenen op een beslissing genomen in het kader van een eerste asielaanvraag, indien alle argumenten reeds konden worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen deze eerste asielaanvraag.

2.6.2. Waar verzoeker nog verwijst naar het BCHV dat stelt dat *“verzoekers verklaringen dan ook niet dermate ontoereikend zijn om tot zijn ongeloofwaardigheid te doen besluiten”*, benadrukt de Raad dat, voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, zijn voorgehouden identiteit en recente herkomst op overtuigende wijze moet blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7. Voorts behoort het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten waaronder de beweerde kopie van verzoekers taskara. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Uit de *“SRB Afghanistan – Corruptie en valse documenten”* blijkt bovendien dat corruptie in het hele land voorkomt. Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele (ver)vals(t)e documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten vals zijn, dan dienen individuele neergelegde documenten met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht. Dit is niet het geval en het fysieke voorkomen op het duplicaat van de taskara is aldus voldoende grond om te besluiten tot de onwaarachtigheid van het document. Verzoekers verklaring *“Misschien bedoelen ze dat ik 8 jaar oud was bij bekomen eerste taskara. En dan dat 1389 jaar van afgifte duplicaat is”* is een onlogische bewering die niet kan overtuigen. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, *in casu* verzoekers gebrekkige verklaringen afgelegd inzake zijn herkomst uit Afghanistan. Verzoekers verdere opmerkingen inzake de bewijskracht van buitenlandse authentieke akten, het Wetboek van internationaal privaatrecht en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, zijn niet pertinent gezien het hier geenszins authentieke akten betreft.

Waar verzoeker nog verwijst naar de documenten die hij reeds heeft aangebracht in zijn eerste asielaanvraag, zoals een kopie van de taskara van zijn vader, alsook een kopie van een verklaring van de dorpsoudsten, verwijst de Raad opnieuw naar het arrest van 12 april 2011. De verwijzing naar het arrest Singh (EHRM, 2 oktober 2012, Singh en A. v. België, n° 33210/11), gaat geenszins op nu dit een verificatieverzoek betrof, gericht aan het UNHCR, van documenten betreffende de erkenning van een vluchtelingenstatuut, wat geenszins kan gelijkgeschakeld worden met de in het verzoekschrift genoemde kopie van de taskara van zijn vader of een kopie van een verklaring van de dorpsoudsten, noch kan dit gelden voor de faxkopieën van verzoekers voorgehouden taskara of eigendomsakte.

2.8. Verzoeker stelt zich de vraag of de beoordeling van het recente verblijf in Afghanistan wel relevant is. De Afghaanse nationaliteit van verzoeker wordt niet betwist. Verzoeker meent dat *“de motivering dat ‘de vermeende ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn recente verblijf in Afghanistan de tegenpartij niet in staat zou hebben gesteld te beoordelen of verzoeker nood heeft aan bescherming’ geïnspireerd lijkt door het opgeheven artikel 52 §1, 4° van de Vreemdelingenwet (langer dan drie maanden verbleven in een ander land)”*. Verzoeker haalt een aantal wetsartikelen aan en stelt dat de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk heeft bepaald dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus enkel moeten worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit draagt en dat concepten als ‘derde veilig land’, ‘eerste land van asiel’ en ‘reëel vestigingsalternatief’ als weigeringsgrond voor de asielaanvraag geen wettelijke grondslag hebben in de Belgische rechtsorde.

De Raad verwijst in deze naar artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

2.9. Verzoeker kan geenszins laten gelden dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend gezien hij blijft nalaten alle nuttige gegevens aan te brengen over zijn verblijf voor zijn komst naar België. Dit klemmt te meer nu hij geen originele taskara neerlegt, terwijl hij om documenten te kunnen voorleggen, eerder wel een sms naar zijn moeder kon sturen om zijn nieuw adres te melden (gehoor p. 4). Dat verzoeker anderzijds de pogingen om zijn ouders via tracing van het Rode Kruis staakt omdat verzoeker zich

terughoudend opstelde, kan zijn wil tot medewerking en zijn geloofwaardigheid slechts aantasten, temeer het arrest van 12 april 2011 bovendien vaststelde dat verzoeker *“het telefoonnummer van zijn moeder niet wilde geven”*. Indien er enig begrip zou kunnen worden opgebracht voor *“de vrees die verzoeker heeft zijn familie hiermee problemen te bezorgen”* dan kan *in casu* niet blijken waarom verzoeker zijn familie in gevaar zou brengen door contact met hen op te nemen, temeer gezien verzoekers herkomst noch asielproblemen geloofwaardig zijn bevonden. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker zijn familie niet meer zou kunnen contacteren.

Indien verzoeker in dit verband nog aanvoert dat *“Mevrouw A. V. D. C. attesteert dat verzoeker tweewekelijkse therapeutische begeleiding krijgt ten gevolge van een post traumatische stress stoornis (stuk 4). Dit attest toont op objectieve wijze aan dat verzoeker omwille van de gebeurtenissen in het verleden getraumatiseerd is en dat hulp dient geboden te worden. Met zijn geestestoestand dient rekening gehouden te worden, teneinde het genezingsproces niet te belemmeren. De voogd en de vertrouwenspersoon houden hiermee rekening door verzoeker niet onder druk te zetten”*, dan kan enkel blijken dat dit stuk niet voorzien is van een briefhoofd noch functie van de ondertekenaar en hier enkel melding gemaakt wordt van een PTSS, maar waarbij geen enkel verband wordt gelegd met voorbije traumatische ervaringen zodat geenszins kan worden beweerd dat *“Dit attest toont op objectieve wijze aan dat verzoeker omwille van de gebeurtenissen in het verleden getraumatiseerd is”*. Medische, laat staan psychosociale, attesten zijn geen bewijs van de oorzaak van de psychische problemen, noch geven ze uitsluitel omtrent de eventuele invloed van de psychologische problemen op de afgelegde verklaringen. Geenszins zijn ze een bewijs van verzoekers voorgehouden problemen in Afghanistan.

2.10. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van -soms foutieve- algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.12. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn afkomst en verblijf in Afghanistan zodat niet kan worden achterhaald welke nationaliteit(en) verzoeker thans heeft of waar zijn ouders en familie thans verblijven en onder welke omstandigheden. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst en verblijf van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. Verzoekers verdere opmerkingen over een relevant binnenlands vluchtalternatief worden dan ook niet nuttig aangevoerd. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoeker vroeg tevens in subsidiaire orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoon dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.14. Daar waar verzoeker ten slotte een schending opwerpt van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu verzoeker om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK